

Ομιλία του ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ Δημήτρη Κουτσούμπα

Φίλες και Φίλοι,

Συντρόφισσες και Σύντροφοι

Το ΚΚΕ βαδίζει προς τη συμπλήρωση 100 χρόνων ζωής, αγώνων και θυσιών, παραμένοντας «το πιο νέο» κόμμα.

Ο κομμουνισμός είναι η νιότη του κόσμου.

Βαδίζουμε προς τα 100 χρόνια του Κόμματός μας φιλοδοξώντας να γίνουμε πιο ικανοί σε συνθήκες νέας όξυνσης της αντίθεσης κεφαλαίου- μισθωτής εργασίας αλλά και των ανταγωνισμών μεταξύ των κρατών - μελών της ΕΕ παγκόσμια που κάνουν την οικονομική και πολιτική κατάσταση πιο ρευστή.

Πρωτοστατούμε στους καθημερινούς αγώνες των εργαζομένων, συμβάλουμε στην ανασύνταξη του εργατικού λαϊκού κινήματος, στην προώθηση της Λαϊκής Συμμαχίας. Σε κάθε κλάδο, τόπο δουλειάς, μόρφωσης, κατοικίας, εκεί που ζει και αναπνέει που αγωνιά η εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα.

Βαδίζουμε προς τα 100 χρόνια με στόχο να παλέψουμε πιο αποφασιστικά για Κόμμα θεμελιωμένο στις παραγωγικές ηλικίες, πρώτα απ' όλα των εργατών και εργατριών των βιομηχανιών, των χώρων συγκέντρωσης μισθωτών εργαζομένων, των νέων από τις εργατικές και λαϊκές οικογένειες.

Κόμμα που να συνδέεται με τα πιο πρωτοπόρα αγωνιζόμενα τμήματα των βιοπαλαιστών αγροτών και αυτοαπασχολούμενων στις πόλεις.

Κόμμα ικανό να διαπαιδαγωγήσει τη νεολαία με τις αξίες της ταξικής πάλης, τα ιδανικά του σοσιαλισμού-κομμουνισμού. Να δυναμώσει η συμμετοχή της νεολαίας στο οργανωμένο κίνημα, κόντρα στις κυρίαρχες λογικές και τους μηχανισμούς του συστήματος που της πλασάρουν κάθε φορά ως «αντισυστημικό» ό,τι πιο σάπιο έχει γεννήσει το καπιταλιστικό σύστημα. Από τον ατομισμό, την εχθρότητα προς την ταξική πάλη, την ελεύθερη διακίνηση των ναρκωτικών, μέχρι και την προβολή των ρατσιστικών και ναζιστικών αντιλήψεων. Να τσακιστεί παντού το τέρας του ναζισμού, να απομονωθεί η εγκληματική ναζιστική οργάνωση της Χρυσής Αυγής, που δηλητηριάζει το σώμα του λαού και της νεολαίας, με τα άκρως αντιδραστικά κηρύγματά της.

Μπροστά στα 100 χρόνια οργανώνουμε και τέτοιες εκδηλώσεις όπως αυτή εδώ απόψε στην Άρτα για ηρωικές μορφές της πάλης του λαού μας, που έβαλαν τη σφραγίδα τους, σε ιστορικές στιγμές. Θα συνεχίσουμε και με άλλες τέτοιες εκδηλώσεις σε όλη τη χώρα.

Διδασκόμαστε από την προσφορά τους, τη δράση τους, μελετάμε τα θετικά, βγάζουμε συμπεράσματα από τις αδυναμίες και τις αναποδιές της ταξικής πάλης. Σήμερα τιμάμε τον πρωτοκαπετάνιο του ΕΛΑΣ, μια εξέχουσα μορφή της Εθνικής μας Αντίστασης, τον Άρη Βελουχιώτη.

«Και πάντα ο όρκος του λαού μας για το φως/

για το ψωμί, για το κρασί, για την αγάπη, για το δίκιο,

θα 'ναι (μα τη λευτεριά στο λέω)-/

ναι, μα τον Άρη, σου το λέω της λευτεριάς πρωτοχελίδονο-/

όρκος του λαού μας, θα 'ναι -μα τον Άρη-: Ο ΑΡΗΣ».

Αυτό έγραψε ο Γιάννης Ρίτσος, στα 54 χρόνια από το θάνατο του Άρη.

Αυτούς ακριβώς τους στίχους του μεγάλου μας ποιητή, επαναλαμβάνουμε απόψε όλες και όλοι εμείς που ήρθαμε από κάθε γωνιά της Ελλάδας, στην εκδήλωση τιμής και μνήμης σε ένα άξιο παλικάρι του λαού, σε ένα άξιο παιδί του ΚΚΕ που το όνομά του και τα κατορθώματά του έγιναν θρύλος, άγγιξαν τα

όρια του μύθου, ακριβώς γιατί ο λαός μας, το κίνημά του, με πρωτοπορία το ΚΚΕ, ανυψώθηκαν σε αυτά τα όρια, -εκτός ορίων- προσπάθησαν να κάνουν την έφοδο στους ουρανοί, εκεί που μόνο ο άνθρωπος γίνεται ΑΝΘΡΩΠΟΣ σπάζοντας τις αλυσίδες της καπιταλιστικής, ιμπεριαλιστικής σκλαβιάς, τις αλυσίδες της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Συναγωνιστές και συναγωνίστριες

Σύντροφοι και συντρόφισσες

Σε μια βουνοπλαγιά, κοντά στη γνωστή χαράδρα της Μεσούντας, ψηλά από την Άρτα, εκεί άφησε τη στερνή πνοή του ο Άρης πριν 70 ακριβώς χρόνια. Εκεί σφράγισε με το ίδιο του το αίμα το τέλος της ζωής και της τραγωδίας του.

Το ημερολόγιο έγραφε 16 Ιούνη 1945. Είχαν εκδιωχθεί οι χιτλερικοί κατακτητές. Η αστική τάξη της χώρας με τη στήριξη των Άγγλων και Αμερικάνων οδηγούσαν το λαό της χώρας σε νέο Γολγοθά με βασικό στόχο να τσακίσουν το ένοπλο λαϊκό κίνημα και να στεριώσουν την εξουσία τους.

Κάθε χρόνο, αυτή τη μέρα, οι κομμουνιστές και οι κομμουνίστριες, οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης και του ΔΣΕ, αλλά και οι σημερινές γενιές, τιμούν τη μνήμη του πρωτοκαπετάνιου του ΕΛΑΣ, Άρη Βελουχιώτη.

Για τη ζωή και τους αγώνες του Άρη έχουν γράψει πολλοί συμπολεμιστές του, φίλοι του, αλλά και αντίπαλοι. Και εχθροί του. Πέρασαν 70 χρόνια από το τραγικό τέλος της ζωής του και, ωστόσο, η μορφή του εξακολουθεί να παραμένει ολοζώντανη. Να βρίσκεται συχνά στην πολιτική επικαιρότητα. Να συζητιέται. Ποιος ήταν ο Άρης, σαν άνθρωπος, σαν πρωτοκαπετάνιος του ΕΛΑΣ, σαν λαϊκός ηγέτης;

Μια σύντομη αναδρομή στην ιστορία του είναι απαραίτητη, πιο πολύ για τις κατοπινές γενιές.

Ο Άρης γεννήθηκε το 1905 στη Λαμία. Το πραγματικό του όνομα ήταν Θανάσης Κλάρας.

Η αντίθεσή του με το καπιταλιστικό κατεστημένο εκδηλώθηκε από τα μαθητικά του ακόμα χρόνια. Σπουδαστής κατόπιν στη Μέση Γεωπονική Σχολή Λάρισας, αναπτύσσει έντονη επαναστατική δράση. Αποβάλλεται πριν τελειώσει.

Καταφεύγει στην Αθήνα, όπου εργάζεται σε έργα οδοποιίας. Εδώ συνδέεται με το κίνημα των εργατών. Για τη δράση του διώχεται και εξορίζεται.

Μετά την απόλυσή του, αφιερώνεται ολοκληρωτικά στη δουλειά της ΟΚΝΕ και του ΚΚΕ σαν στέλεχος. Πολλά χρόνια ήταν συντάκτης στη «Νεολαία» και στο «Ριζοσπάστη». Υπηρέτησε τη θητεία του στο στρατό με το βαθμό του λοχία. Στάλθηκε και στη σχολή αξιωματικών. Αλλά πριν τελειώσει βρέθηκε κρατούμενος στο Καλπάκι, όπου συγκέντρωναν τους κομμουνιστές φαντάρους. Πιάστηκε κατοπινά από το καθεστώς της 4ης Αυγούστου και κλείστηκε φυλακή στην Κέρκυρα. Με την κήρυξη του ιταλο-ελληνικού πολέμου, πολέμησε τους εισβολείς με το βαθμό του λοχία πυροβολικού.

Στην ιστορική του ομιλία στη Λαμία την μέρα της απελευθέρωσης ο Άρης είχε πει ανάμεσα στα άλλα:

«Μια μαυρίλα πλάκωνε τον ελληνικό ορίζοντα. Κανείς δεν ήξερε τι θα έφερνε η αύριο και πώς θα ξεφεύγαμε από τη σιδερένια τανάλια που μας έσφιγγε. Κείνοι που ένιωθαν βρίσκονταν στις φυλακές και τα ξερονήσια. Κι εδώ πρέπει να στιγματιστεί μια άλλη ατιμία των ανθρώπων της 4ης Αυγούστου, που φεύγοντας, τους παράδωσε στα χέρια των κατακτητών. Μια άλλη μερίδα που ένιωθε, ασχολούνταν με τις μαύρες και άσπρες αγορές.

Έτσι, όλο το βάρος έπεσε πάνω σε μια χούφτα ανθρώπων, απ' αυτούς που

τρώγανε καρπαζιές μέσα στα αστυνομικά μπουντρούμια και τις ασφάλειες, μα που φλέγονταν από ηρωισμό και ανδρεία και μέσα τους υπήρχε μια ζεστή ελληνική καρδιά κι έτρεχε στις φλέβες τους πραγματικό ελληνικό αίμα. Αυτοί άναψαν το δαυλό κι έδωσαν το σύνθημα για τον ξεσηκωμό του Έθνους. Αυτοί που δώσανε το κουράγιο στους Έλληνες. Αυτοί που δημιούργησαν τη νέα Φιλική Εταιρία: το ΕΑΜ.

Βέβαια, ποιος θάτανε κείνος που μπορούσε να πιστέψει τότε. Ότι αυτή η φούχτα των ανθρώπων θα έφερνε στη χώρα μας τη μεγαλόπρεπη αυτή νίκη. Μα η υφή, η ψυχοσύνθεση, το σκαρί των ανθρώπων αυτών ήτανε τέτοιο. Παρά τις φυλακές, τους κατατρεγμούς, τις δολοφονίες, τα βασανιστήρια, τις ομαδικές εκτελέσεις και την τρομοκρατία, οι άνθρωποι αυτοί οδηγούσαν ηρωικά και θαρραλέα τις μάζες στον δρόμο της λευτεριάς....»

Η άλλη φάση της ζωής και των αγώνων του Άρη ξεκινάει από τις πρώτες κιόλας μέρες της Κατοχής. Παίρνει επαφή με την καθοδήγηση του ΚΚΕ. Το Νοέμβρη του '41 στέλνεται από την ΚΕ του ΚΚΕ στη Ρούμελη να εξετάσει τις δυνατότητες δημιουργίας αντάρτικου. Η έκθεση που υπέβαλε εγκρίθηκε.

Το Μάη του 1942 με λίγους αντάρτες ξεκινάει από τη Σπερχειάδα (Καλύβα Στεφανή) για το βουνό.

«Ηρώων γεννήτρα Ρούμελη κι ανταρτομάνα

σ' εσέ πρωτοχτυπάει του σηκωμού η καμπάνα», έγραφε ο Κώστας Βάρναλης.

Με την ένοπλη ομάδα του, σαν Άρης Βελουχιώτης, μπαίνει στο χωριό Δομνίστα Ευρυτανίας. Είναι η πρώτη δημόσια εμφάνιση του ΕΛΑΣ. Από κει και μετά το αντάρτικο πήρε να φουντώνει σε όλη τη χώρα.

Ο δρόμος δεν ήταν στρωμένος με βάγια. Αντιμέτωπες ορθώνονταν οι πάνοπλες ορδές του χιτλεροφασισμού, που σκορπούσαν τον τρόμο και το θάνατο. Είχαν και τα όργανα της προδοτικής κυβέρνησης συνεργούς τους, είχαν και τις μισθοφορικές συμμορίες των εγκληματιών. Μέσα σ' αυτό το κλίμα του τρόμου, του κυνηγητού και των θανάτων, γιγάντωνε ο ΕΛΑΣ, λευτέρωνε σπιθαμή με σπιθαμή το έδαφος, έκτιζε τη νέα ζωή.

Έχει αξία να ακούσουμε πώς ο ίδιος ο Άρης περιγράφει αυτή την δύσκολη ηρωική πορεία στην ομιλία του στη Λαμία:

«Η χούφτα αυτή των ανθρώπων, ρίχτηκε ολόψυχα στον αγώνα. Η αντίδραση στο άκουσμα της χρησιμοποίησε όλα τα μέσα κι έθεσε σε ενέργεια όλες τις ατιμίες για να τη σαμποτάρει. Μα όλα αυτά στάθηκαν ανίκανα να σπάσουν τον αγώνα της. Αντίθετα, αυτή ρίζωνε κάθε μέρα και πιο πολύ κι ανέπτυσσε τη δράση της. Κι επειδή δεν είχε σκοπό να καταπιαστεί με χαρτοπόλεμο έβγαλε στο βουνό το αντάρτικο.

Θυμάμαι όταν το χειμώνα του 1941 ήλθα εδώ σαν «μαυραγορίτης» για να βάλω μπροστά τη δουλειά. Σας γνώριζα όλους, μα κανείς από σας δεν ήξερε τι επεδίωκα εγώ. Τότε μαζί με το Γ. Φράγκο και Γ. Γιαταγάνα βγάλαμε το πρώτο διάγγελμα του ΕΑΜ. Πολλοί νομίζανε τότες, ότι αυτό ήτανε μόνο ντόρος και τίποτα άλλο.

Όταν λέγαμε ότι σε λίγο θα σφυρίζει το μάλιγχερ και θα κροταλίζει ξερά το πολυβόλο στις βουνοκορφές και τα φαράγγια μας κι οι Γερμανοί και Ιταλοί θα φεύγουν ντροπιασμένοι, ίσως πολλοί να λέγανε πως αυτά δεν ήτανε παρά ηχηρές φράσεις.

Μα ύστερα από 2 1/2 μήνες άρχισε πραγματικά να λαλεί το ντουφέκι. Και τι δεν είπανε τότε! Όπως και στα 1821 όλη η αντίδραση συνωμότησε εναντίον μας και στην αρχή δεν έλεγε τίποτα για το αντάρτικο, κάνοντας το ίδιο πού κάνει και η

στρουθοκάμηλος, όταν κρύβει το κεφάλι της, ενώ όλο της το σώμα φαίνεται. Έτσι κι αυτοί, νομίζανε, ότι αν δε λέγανε τίποτα για το αντάρτικο και το αγνοούσαν, δε θα ξαναβροντούσε το καριοφίλι. Μα μπορούσε να σταματήσει αυτό; Κάθε μέρα κοκκίνιζαν τα βουνά και τα φαράγγια από το αίμα.

Κι όταν είδαν ότι το αντάρτικο μεγάλωνε, παρά τη σιωπή τους, τότε κι αυτοί άλλαξαν τρόπο για να μας πολεμήσουν. Μας ονόμασαν πλιατσικολόγους, κατσικοκλέφτες, ληστοσυμμορίτες κλπ...

...Μα ήτανε δυνατό να πιάσει αυτό; Οι χωριάτες είχανε δει για πρώτη φορά το θαύμα ν' αφήνουν τα πράματα τους έξω χωρίς να τους τα πειράζει κανείς. Η ζωοκλοπή είχε καταργηθεί στην ύπαιθρο και η ασφάλεια της ζωής και της περιουσίας ποτέ δεν ήτανε σ' αυτό το σημείο. Ήτανε θαύμα αυτό; Όχι. Αλλά για πρώτη φορά το χωριό γνώρισε την εξουσία, η οποία βγήκε για να χτυπήσει την εσχάτη προδοσία, το έγκλημα, τη ζωοκλοπή κλπ. και να εμπεδώσει την ασφάλεια.

Κι όταν χτυπήσαμε τα εγκλήματα αυτά και πατάξαμε την προδοσία, αυτοί σαν δεσποινίδες της αριστοκρατίας, που δε βλέπουν γύρω τους τη δυστυχία και την κακομοιριά πού βασιλεύει, έμπηξαν τις φωνές και μας κατηγορήσαν ότι σκοτώνουμε. Επί Μεταξά βιάστηκαν γυναίκες, υπέστησαν μαρτύρια χιλιάδες άνθρωποι, σκοτώθηκαν και γκρεμίστηκαν από τα μπαλκόνια της Ασφάλειας γέροι, έγιναν τόσα εγκλήματα, μα κανείς απ' αυτούς δεν είπε τίποτα. Μα τώρα φωνάζουνε ότι ο Άρης σφάζει... Ποιους όμως σφάξαμε; Εμείς είμαστε πιο πονόψυχοι απ' αυτούς. Απόδειξη είναι ότι εμείς είμαστε κείνοι που τρώγαμε χρόνια τώρα τις καρπαζιές και καταδιωκόμασταν. Σφάξαμε κείνους που πρόδιδαν στους καταχτητές τους Έλληνες, κείνους που κλέβανε το λαό και διαπράττανε εγκλήματα....

Μα ούτε και το κόλπο αυτό έπιασε. Τότε όμως αυτοί, σαν καλοί ζαχαροπλάστες που ήτανε, κατασκευάσανε ένα νέο χρυσό χάπι:

-Ναι, φωνάζανε. δεν υπάρχει αντίρρηση, ότι οι αντάρτες διεξάγουν εθνικό αγώνα. Μα το ζήτημα αυτό θα λυθεί από τους ισχυρούς. Τι μας χρειάζονται, λοιπόν, οι αγώνες κι οι σκοτωμοί, αφού τα ζητήματα μας θα τα λύσουνε άλλοι;

...Αν το αντάρτικο δε σταματούσε τις φάλαγγες των Γερμανών που κλέβανε την παραγωγή της χώρας μας και δεν καταργούσε τη συγκέντρωση της παραγωγής που τη βάζανε στο χέρι οι καταχτητές, αν δε γίνονταν όλα αυτά, τότε τα θύματα από την πείνα και τις αρρώστιες θα ήταν πολύ περισσότερα. Όλες οι χιλιάδες των θυμάτων, που πέσανε για τη ζωή και τη λευτεριά του λαού μας, ποτέ δε φθάνουν τα θύματα της πείνας και των ασθενειών.

Πότε ακούστηκε στην ιστορία της ανθρωπότητας να πραγματοποιείται η απελευθέρωση μέσω της μπαγαποντιάς; Ποτέ. Η λευτεριά δεν κερδίζεται με ξόρκια, αλλά με αγώνες και θύματα!

Μα κι αν το θέλαμε, δεν είχαμε αυτό το δικαίωμα. Το δικαίωμα δηλαδή να κηλιδώσουμε την ιστορία της πατρίδας μας. Αυτό θα ήτανε ασέβεια στη μνήμη των ηρωικών μας προγόνων.

Μα ούτε είχαμε το δικαίωμα να κολλήσουμε μια ατιμωτική σφραγίδα, μια σφραγίδα αίσχους, στο κούτελο των επερχομένων γενεών, των παιδιών μας και των εγγονιών μας, ότι κατάγονται από γενιά ευνούχων, που δέχονται να πεθαίνουν στα πεζοδρόμια από τον ατιμωτικότερο των θανάτων, από την πείνα, παρά να πεθαίνουν με το όπλο στο χέρι, παλεύοντας για τη λευτεριά.

Τι θα έπρεπε να προτιμούσαμε; Το πρώτο ή το δεύτερο; Όχι! Χίλιες φορές όχι!

Καλύτερα να γινότανε το παν ένα μπουρλότο, παρά να υποταχθούμε στους

καταχτητές.

Αυτό ο λαός μας το κατάλαβε, τους μούντζωσε κι έδωσε αυτά τα γενναία παλικάρια, πού 'ναι τώρα στεφανωμένα με δόξες, με δάφνες και με νίκες.

Τότε κι αυτοί αναγκάστηκαν ν' αλλάξουν βιολί κι αποφάσισαν να βγάλουν στο βουνό δικές τους ανταρτομάδες....

Μα εμείς και πάλι τους καλέσαμε για να ενωθούμε. Αυτοί όμως αρνήθηκαν, γιατί δεν θέλανε να υποβληθούν σε κόπους και μόχθους για να πολεμήσουν τον κατακτητή. Γιατί αυτοί δεν ήτανε εντολοδόχοι του ελληνικού λαού, μα της αντίδρασης από το φόβο της λαοκρατίας που ζητούσαν να πολεμήσουν.

Στο τέλος μας κήρυξαν κι ανοιχτά τον πόλεμο, ένοπλα, συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές...»

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Φίλες και φίλοι

Από τα σπλάχνα του ΚΚΕ, του ΕΛΑΣ, του απελευθερωτικού κινήματος της χώρας, γεννήθηκε η μορφή του Άρη. Η ιστορία κατέγραψε τη μια μετά την άλλη τις νίκες, και με την προσωπική συμβολή του Άρη.

Από τη συντριβή των Ιταλών στα Ρυκά της Γκιώνας, στην ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοπόταμου. Από τη μάχη του Κρικέλου, στη μάχη του Μικρού Χωριού και σε εκατοντάδες άλλες.

Στις 2 του Μάη του 1943, ο Άρης τοποθετείται καπετάνιος του Γενικού Στρατηγείου του ΕΛΑΣ με στρατιωτικό αρχηγό το δοξασμένο στρατηγό Σαράφη και αντιπρόσωπο του ΕΑΜ τον Αντρέα Τζήμα (Σαμαρινιώτη).

Ο Άρης αφιερώνει όλες τις δυνάμεις του με πάθος στον αγώνα για την απελευθέρωση της πατρίδας από το χιτλερο-φασιστικό ζυγό. Σ' αυτό το αντιπάλεμα, έλεος δεν υπάρχει. Ένας θα πρέπει να 'ναι ο νικητής κι ένας ο ηττημένος. Συνθηκολόγηση σημαίνει υποταγή. Έτσι ξεκίνησε τον αγώνα.

Ο Άρης ήταν μια πολυσύνθετη προσωπικότητα. Σ' αυτό συμφωνούν όλοι οι μελετητές της ζωής και των αγώνων του.

Και πρώτα η πλευρά του στρατιωτικού. Ήταν ιδιοφυής. Γνώριζε την επιστήμη και την τέχνη διεξαγωγής του πολέμου. Είχε σκέψη στρατηγική και σπάνια τακτική αντίληψη στο πεδίο της μάχης, που αιφνιδίαζε τους αντιπάλους του και τους έφερνε σε αδιέξοδο. Συνδύαζε σωστά την προσωπική, την άφθαστη παλικαριά του με την εφευρετικότητα, κληρονομιά των Κολοκοτρωναίων. Επαναστάτης ο ίδιος, αναδείχτηκε σε στρατηλάτη του λαϊκού στρατού.

Σκληρός και υπομονετικός στην βροχή και το κρύο, στην πείνα, στις κακουχίες, στην πορεία, υπόφερε καρτερικά και μοιραζόταν με τους αντάρτες του την απλυσιά, την ψείρα. Αν και η υγεία του ήταν επισφαλής, ωστόσο έδινε το παράδειγμα.

Οι ικανότητες του Άρη φάνηκαν ιδιαίτερα από το ξεκίνημα του αντάρτικου στον τρόπο που αντιμετώπισε τις πρώτες δυσκολίες.

Ο λαός της υπαίθρου τον περιέβαλε με εμπιστοσύνη και θαυμασμό, τον έκανε θρύλο και τραγούδι. Στα μάτια του λαού, ο Άρης ήτανε θρύλος. Έτσι τον ήθελε, έτσι τον τραγούδησε. Και το τραγούδι του μένει.

Η πλευρά του πολιτικού ηγέτη προσφέρει και σήμερα επίκαιρα διδάγματα. Ο Άρης ήταν κομμουνιστής. Κοσμοθεωρία του ο μαρξισμός- λενινισμός. Απ' αυτό πήγαζε και το οξυμμένο ταξικό του αισθητήριο, η ακατάβλητη πίστη του στο δίκιο του λαού και η πολιτική διορατικότητα που τον χαρακτήριζε, αν και δεν ήταν ούτε ο ίδιος απαλλαγμένος από τις δυσκολίες διαμόρφωσης ολοκληρωμένης και απαλλαγμένης από αυταπάτες και λάθη, σωστής

στρατηγικής γραμμής, όπως και το διεθνές αλλά και το ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα.

Ο Άρης, όπως και ο Νίκος Ζαχαριάδης, είχε έγκαιρα επισημάνει τον ρόλο των Άγγλων. Των «συμμάχων» του ΕΑΜ την περίοδο της κατοχής από τη μια και των μελλοντικών κατακτητών, από την άλλη. Βέβαια, ο Άρης λαθεμένα αντιλαμβανόταν αυτό το διαχωρισμό, αφού στην πραγματικότητα ίδιος ήταν και πριν και μετά ο ρόλος της αστικής τάξης της Αγγλίας, συνολικά του βρετανικού ιμπεριαλισμού.

Είναι χαρακτηριστικό να θυμίσουμε πώς κατέληγε στην ομιλία του στη Λαμία, τη μέρα της απελευθέρωσης από το γερμανικό φασισμό το 1944, όταν ακόμα δεν είχε συνειδητοποιηθεί τι θα ακολουθούσε. Είπε λοιπόν ο Άρης:

«Ο ΕΛΑΣ και το ΕΑΜ υποσχέθηκαν στο λαό την πάλη ενάντια στον κατακτητή και την απελευθέρωση της χώρας μας. Αυτές τις υποσχέσεις τις τηρήσαμε... Μα εμείς υποσχέθήκαμε στο λαό και κάτι άλλο: Ότι δεν θ' αφήσουμε το όπλο από το χέρι μας αν δεν πετύχουμε και τη διπλή λευτεριά: τη λαοκρατία. Για αυτό θα παλέψουμε για να εκτελέσουμε κι αυτή την υπόσχεση μας, αφιερώνοντας και θυσιάζοντας την ζωή μας ακόμα για τη λαοκρατική λύση του ελληνικού προβλήματος... Αν αυτά δεν εκτελεστούν, τότε σας υποσχόμαστε ότι πάλι θα ξαναβγούμε στο βουνό...»

Ο Άρης, ως κομμουνιστής, επαναστάτης, έντονη προσωπικότητα, είχε ιδιαίτερα προσόντα αλλά και αδυναμίες που δεν μπορούσε συχνά να ελέγχει, να τις υποτάσσει στις αρχές λειτουργίας της κομματικής συλλογικότητας.

Ο Άρης αντιτάχθηκε στη Συμφωνία της Βάρκιζας. Και η τότε καθοδήγηση του Κόμματος τον αποκήρυξε. Μετά το 1957, το ΚΚΕ ουσιαστικά σταδιακά τον αποκατέστησε, κάτι που επιβεβαιώθηκε και με απόφαση για την πολιτική του αποκατάσταση κατά την συζήτηση του β' τόμου 1949- 1968 της ιστορίας του Κόμματος, στην Πανελλαδική Συνδιάσκεψη το 2011. Μελετώντας και εκσυγχρονίζοντας τον πρώτο τόμο της ιστορίας του Κόμματος, όπως αποφάσισε και η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη, όσο και το 19ο Συνέδριο του Κόμματος, που αναφέρεται στην περίοδο από την ίδρυσή του το 1918 έως την ήττα του ΔΣΕ το 1949, οπότε είναι και η περίοδος μέσα στην οποία έζησε και έδρασε ως κομμουνιστής και ηγέτης ο Άρης Βελουχιώτης, θα μας δοθεί η ευκαιρία να μελετήσουμε καλύτερα και κάτω από το φως ντοκουμέντων από το αρχείο του κόμματος, στοιχεία για όλη αυτή την περίοδο, τη διαπάλη που γινόταν, στην προσπάθεια για αντικειμενική εξέταση των εξελίξεων, για τη διαμόρφωση επαναστατικής γραμμής, έτσι ώστε να βγαίνουν χρήσιμα, βαθιά συμπεράσματα για το παρόν και το μέλλον.

Ο Άρης ήταν λαϊκός, μαζικός, καλόπιστος, εύστροφος μα και επίμονος στις απόψεις του. Ήταν καλός οργανωτής και προπαγανδιστής. Είχε πλούσιο δυναμισμό και μεγάλη πίστη στο δίκαιο του λαού.

Ο Άρης ήταν γέννημα του καιρού του. Τα γνωρίσματά του αντικαθρέφτιζαν τη σκληρή πάλη των δυο κόσμων.

Ο Άρης Βελουχιώτης, ο πρωτοκαπετάνιος του ΕΛΑΣ, δεν πέθανε. Βρίσκεται πάντα ολοζώντανος ανάμεσά μας. Εκείνοι που προσπάθησαν και προσπαθούν να καπηλευτούν την προσφορά του και το τραγικό τέλος του, δεν πρέπει να ξεχνούν ότι: Ο Άρης ήταν κομμουνιστής. Έμεινε πιστός στο Κόμμα. Πιστός στην ιδεολογία και τα ιδανικά του ΚΚΕ ως την τελευταία του πνοή.

Ο ίδιος ο Άρης έλεγε:

«Αν στη ζωή μου υπάρχει ένα σημείο που με συγκίνησε και με περηφάνια

αφάνταστη από καιρού σε καιρό, γυρίζω και βλέπω, είναι ακριβώς η εποχή που μπήκα στο Κομμουνιστικό κόμμα. Διαπαιδαγωγήθηκα ταξικά, έμαθα το συμφέρο μου, πέταξα τον κεφαλαιοκρατικό πολιτισμό στα μούτρα της λωποδύτριας μπουρζουαζίας και ρίχτηκα με πίστη, με θέληση, με ηρωισμό στον αγώνα για τις εργαζόμενες μάζες. Έκτοτε δεν έχω στο ενεργητικό μου παρά φυλακίσεις και πάλη επαναστατική. Μιλούν τα γεγονότα, μιλάει αυτή η αλήθεια. Ούτε μια κηλίδα. Είναι αυτό σε βάρος μου; Είναι αυτό ενάντια στο Κομμουνιστικό Κόμμα; Τιμή μου μεγάλη και τιμή μεγαλύτερη στο ΚΚΕ ότι γλίτωσα από τη διαφθορά της συνείδησης, στην οποία με οδηγούσε το ληστρικό αστικό καθεστώς και κόσμηση τον Κλάρα που φερόντανε τροχάδην στο γκρεμό, με αγνά επαναστατικά στοιχεία και μόνο με τέτοια. Το Κομμουνιστικό Κόμμα εξαγνίζει και δημιουργεί αγωνιστές αφοσιωμένους στη μεγάλη υπόθεση του προλεταριάτου. Είναι το μόνο Κόμμα που οδηγεί τους εκμεταλλευόμενους στον ιστορικό δρόμο: Στην οριστική απελευθέρωση του προλεταριάτου. Στο Κόμμα αυτό έδωσα όλη μου τη ζωή και θα συνεχίσω να δίνω όσες δυνάμεις μου απομείναν στον αγώνα του, για το ψωμί των εργαζομένων, κατά των φόρων και των πολέμων, για την επανάσταση».

Ο δρόμος λοιπόν της οργανωμένης πάλης μέσα από το ΚΚΕ, ήταν αυτός που δημιούργησε τον Άρη Βελουχιώτη.

Διάφοροι αστοί και οπορτουνιστές παίρνουν υπό την προστασία τους τον Άρη, μόνο για να χτυπήσουν το Κόμμα, ενώ ξορκίζουν την άποψη του Άρη για τη συνέχιση της ένοπλης πάλης ενάντια στους Εγγλέζους και τα ντόπια τσιράκια τους.

Όμως ο Άρης έγινε θρύλος, υλοποιώντας την πολιτική του ΚΚΕ, ως πρωτοκαπετάνιος του ΕΛΑΣ. Έγινε θρύλος ως κομμουνιστής αντάρτης. Ποτέ δεν στράφηκε κατά του ΚΚΕ. Και όταν ακόμα σωστά διαφώνησε για τη Βάρκιζα, και τότε δεν έγινε πολέμιος του ΚΚΕ.

Να τι έλεγε στις 11 του Μάρτη 1945 σε ομιλία του στο χωριό Αγία τριάδα Ευρυτανίας:

«Θα ήταν ανοησία να νομίζει κανείς ότι εγώ είναι δυνατό να βαδίσω ενάντια στο Κόμμα, να το σώσω από το γκρεμό θέλω.

Το Κόμμα γνωρίζει τι κάνω, βρίσκομαι σε συνεχή επαφή με την καθοδήγηση του κόμματος και οι κινήσεις μου θα είναι τέτοιες που θα δοθεί και ο χρόνος και η δυνατότητα στο Κόμμα να πάρει όλα τα μέτρα που θα απαιτήσει μια αλλαγή της πολιτικής του».

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Σήμερα σε μια απόσταση 70 χρόνων πλέον, μπορούμε να διαβεβαιώσουμε ότι ο ένοπλος αγώνας που υποστήριξε ο Άρης, ήταν μια αναγκαιότητα της όξυνσης της ταξικής πάλης, όπως διαμορφώθηκε το 1944. Αυτή η αναγκαιότητα έδωσε το ΔΣΕ το 1946, όχι όμως με τις καλύτερες δυνατές προϋποθέσεις όπως θα ήταν εάν δεν είχαν προηγηθεί τα λάθη των Συμφωνιών του Λιβάνου, της Καζέρτας και όχι μόνο της Βάρκιζας. Λάθη τα οποία δεν συνειδητοποίησε στο σύνολό τους έγκαιρα, ούτε ο Άρης, ούτε συλλογικά το κόμμα.

Ωστόσο, θα ήταν πολύ περισσότερο σημαντική η συμβολή του Άρη, εάν πειθαρχώντας σε εκείνη την απόφαση του Κόμματος και ταυτόχρονα παλεύοντας μέσα από τις γραμμές του, για να γίνει κυρίαρχη η άποψή του, παλεύοντάς την, σε ένα χρόνο, το 1946, έθετε τις υπηρεσίες του, τις τεράστιες οργανωτικές, στρατιωτικές ικανότητες που είχε, τη μεγάλη πείρα του από τον ένοπλο αγώνα ως καπετάνιος του ΕΛΑΣ. Αν έθετε το κύρος που είχε μέσα στον

ελληνικό λαό, στη διάθεση του κόμματος, του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας, βάζοντας κι αυτός το λιθαράκι του σε αυτό που αναδείχτηκε ο ΔΣΕ, σε γνήσιο λαϊκό στρατό, συμβολή δηλαδή για την τελική νίκη του λαού ενάντια στους ντόπιους και ξένους δυνάστες και εκμεταλλευτές.

Δυστυχώς, ο Άρης, με την επιλογή του, στέρησε από το Κόμμα, το κίνημα, το ΔΣΕ, ένα από τα πιο άξια παιδιά του, έναν ηγέτη στρατιωτικό, που ενδεχομένως προφύλασσε το ΔΣΕ από στρατιωτικά λάθη, αν και η τελική έκβαση δεν κρίθηκε κυρίως από αυτά.

Το δίδαγμα που βγαίνει από την ιστορία του Άρη μέσα στην ιστορία του Κόμματος είναι ότι, μια λάθος απόφαση μόνο μέσα από τη συλλογική επεξεργασία και πρακτική υλοποίηση αυτής μπορεί αποτελεσματικά να διορθωθεί. Η ιστορία διδάσκει ότι η διόρθωση μιας λάθους γραμμής στρατηγικής αλλά και συγκεκριμένης απόφασης, ποτέ δεν έγινε κατορθωτή με μεμονωμένες ενέργειες αποστασιοποίησης από αυτήν.

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Φίλες και φίλοι

Σήμερα εμφανίζονται διάφοροι όψιμοι επαναστάτες, αλλά και άλλα πραγματικά και δύστυχα ρετάλια της ταξικής πάλης και μιλάνε εν ονόματι του ΕΑΜ, της αντίστασης, των αγώνων του ΚΚΕ.

Μας μιλάνε κουνώντας μας το δάκτυλο και μας λένε ότι πρέπει να κρατήσουμε τα διδάγματα του ΕΑΜ, και που τα προσδιορίζουν μάλιστα ως εξής: ότι το μεγαλύτερο δίδαγμα λένε, του ΕΑΜ είναι «η μη περιχαράκωση κι ότι αυτό πρέπει να κρατήσουμε κυρίως από εκείνον τον αγώνα και να τον ακολουθήσει και σήμερα το ΚΚΕ»!!!

Εμείς τους απαντάμε καθαρά και παστρικά: Αυτό που πρέπει πρωταρχικά και κύρια να κρατήσουμε από το ΕΑΜ και τη λαϊκή αντίσταση, είναι η αδιάλλακτη και με συνέπεια πάλη του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ, όταν όλα τα σκιάζει η φοβέρα, να διεξάγεις ασυμβίβαστη πάλη. Η αναλογία του τότε με το σήμερα, παρά το ότι μιλάμε για διαφορετικές συνθήκες οπωσδήποτε, είναι ότι η πάλη ενάντια στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα της εκμετάλλευσης είναι ίδια στην ουσία της, η πάλη ενάντια στους μονοπωλιακούς ομίλους που στήριζαν τότε την άνοδο του φασισμού και του Χίτλερ και μετά στήριζαν την επανεδραίωση των αστικών τάξεων των χωρών τους για να χτυπήσουν πάλι την αντίσταση και τους κομμουνιστές, είναι ευθέως ανάλογη με τη σημερινή πάλη ενάντια στη δικτατορία του κεφαλαίου, των μονοπωλίων, την εξουσία τους, τις διακρατικές καπιταλιστικές ενώσεις τους, όπως η ΕΕ.

Η αναλογία του τότε και του σήμερα είναι να αντιστέκεσαι και να αποκαλύπτεις τις πλαστές γραμμές διαχωρισμού του λαού, όπως κάνουν όλες οι άλλες πολιτικές δυνάμεις, χωρίζοντάς τον σε «αριστερό» και «δεξιό», σε «μνημονιακό» και «αντιμνημονιακό», και να συμβάλλεις στη συνειδητοποίηση του πραγματικού ταξικού διαχωρισμού που υπήρχε και τότε, που υπάρχει και τώρα.

Το ΕΑΜ ένωσε το λαό τότε, οδήγησε στη συσπείρωση των εργατικών και λαϊκών δυνάμεων, δημιουργήθηκε μια μεγάλη λαϊκή συμμαχία. Σήμερα το μόνο Κόμμα που ουσιαστικά μιλάει για την αναγκαιότητα μιας μεγάλης κοινωνικής συμμαχίας είναι το ΚΚΕ.

Το ΚΚΕ σαλπίζει την ανάγκη να ενωθούν, σε μια μεγάλη λαϊκή συμμαχία οι εργάτες, οι υπάλληλοι, οι άνεργοι, οι βιοπαλαιστές επαγγελματίες και αγρότες, οι συνταξιούχοι, να πάρουν δραστήρια, μαχητικά μέρος οι νέοι και οι νέες, οι

γυναίκες των λαϊκών οικογενειών.

Το ΚΚΕ υψώνει τη σημαία της πάλης ενάντια στα μονοπώλια, τον καπιταλισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και επεμβάσεις.

Από την πάλη του ΚΚΕ στο ΕΑΜ, ταυτόχρονα, πρέπει να κρατήσουμε ως δίδαγμα και ιστορική πείρα και τις αστοχίες, τα λάθη, τις αδυναμίες. Ιστορικός κοινός τόπος σήμερα όλων των αγωνιστών και ριζοσπαστών, ως πολύτιμη και κατακτημένη ιστορική πείρα είναι τα λάθη του Λιβάνου, της Καζέρτας, της Βάρκιζας. Ποιος δεν μιλά σήμερα γι' αυτά;

Γι' αυτά όλα, καθαρά μιλάει μόνο το ΚΚΕ.

Το μοναδικό Κόμμα που μελέτησε και εξακολουθεί να μελετά εμπεριστατωμένα και συλλογικά για πολλά χρόνια.

Απ' αυτή την πλευρά, θετική κι αρνητική, όχι μόνο στην Ελλάδα, το ΚΚΕ κατέληξε σε εκτιμήσεις χρήσιμες και για το σήμερα και το αύριο του λαϊκού επαναστατικού κινήματος με συλλογική μελέτη και συζήτηση σε όλο το Κόμμα και σε όλη την ΚΝΕ.

Αντίθετα, δυνάμεις, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ και οι προγονοί του (ο ΣΥΝασπισμός και το ΠΑΣΟΚ στο παρελθόν), χρησιμοποιούν την ιστορία του ΕΑΜ- ΕΛΑΣ για να χειραγωγήσουν την εργατική λαϊκή συνείδηση, να ανακόψουν την πολιτική ριζοσπαστικοποίηση, να παγιδεύσουν σε στόχους του κεφαλαίου, όπως ήταν να εγκρίνουν τη συνθήκη του Μάαστριχτ.

Έδιναν όρκους πίστης στην ΟΝΕ και το ευρώ, υποτάσσονταν στις επιταγές της ελληνικής πλουτοκρατίας, τα διάφορα ιδρύματα της αστικής τάξης, προπαγάνδιζαν τις διακρατικές καπιταλιστικές, τις ιμπεριαλιστικές ενώσεις, ως «κοινό μας σπίτι».

Και σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ, ο πρόεδρος του και πρωθυπουργός, δεν χάνει ευκαιρία να κάνει ανώδυνες αναφορές στο ΕΑΜ, ενώ όλη η πολιτική του κινείται εντός των τειχών, του ίδιου δρόμου, σε βάρος των λαών.

Δεν είναι βέβαια, εκτός των τειχών κι όσοι μιλούν για δήθεν ρήξη με το σημερινό συσχετισμό της ευρωζώνης, του ΔΝΤ, ενώ δεν αμφισβητούν είτε συνολικά την ΕΕ, είτε το κεφάλαιο, ή και τα δύο. Έχουμε όλο το δικαίωμα να ισχυριστούμε ότι όχι μόνο δεν έχουν βγάλει ούτε ένα συμπέρασμα από τον ΕΑΜικό αγώνα αλλά ακόμα περισσότερο τον διαστρεβλώνουν, τον συκοφαντούν, τον προδίδουν, όπως έκαναν άλλοι προκάτοχοί τους, δεκαετίες τώρα σε αυτή τη χώρα αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη του αντικομμουνισμού και των μνημονίων διαρκείας.

Φίλοι και φίλες

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Διδασκόμαστε από την ηρωική ιστορία μας, παραμένουμε ακλόνητοι στο σκοπό μας για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Αξιοποιούμε δημιουργικά τα συμπεράσματα που έχουμε βγάλει μέσα από αυτόν τον τιτάνιο αγώνα του λαού μας, με μπροστάρη το ΚΚΕ!

Διδασκόμαστε από την ανιδιοτελή προσφορά και θυσία εκατοντάδων χιλιάδων παιδιών του λαού μας, που βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή της μάχης, παλεύοντας με συνείδηση στον ταξικό αγώνα.

Και σήμερα από δω από αυτή τη μεγαλειώδη συγκέντρωση, απαντάμε δυνατά: Με τις δικές μας σημαίες τραβάμε μπροστά! Για το δίκιο και τη λευτεριά του λαού από κάθε εκμεταλλευτή του μόχθου του...

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Δεν υπάρχει μικρός ή μεγάλος αγώνας, δεν υπάρχει κατάκτηση του λαού μας,

που το ΚΚΕ να μην πρωτοστάτησε ή να μην βρέθηκε στην πρώτη γραμμή χωρίς να λογαριάσει κόπους, στερήσεις, διώξεις.

Το ΚΚΕ ήταν ο εμπνευστής, ο αιμοδότης και ο καθοδηγητής του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα ενάντια στην ιταλική - γερμανική και βουλγάρικη κατοχή με τη δημιουργία του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ.

Το ΚΚΕ ήταν ο οδηγός στον ένοπλο αγώνα του ΔΣΕ, την κορυφαία στιγμή της ταξικής πάλης στη χώρα μας, έναν αγώνα με τεράστια πολιτική και ηθική σημασία.

Το ΚΚΕ πρωτοστάτησε στην πάλη κατά του φασισμού, της δικτατορίας, πρωτοστάτησε σε κάθε λαϊκό δημοκρατικό αγώνα σε όλες τις συνθήκες.

Το ΚΚΕ είναι το μοναδικό κόμμα που τόλμησε και τόλμα να μελετά το παρελθόν του, να βγάζει πολύτιμα συμπεράσματα, να διορθώνει λάθη του, να επεξεργάζεται τη στρατηγική του για να νικήσει η εργατική τάξη, ο λαός.

Επιμένουμε γιατί βλέπουμε μπροστά, δεν εγκαταλείπουμε το σκοπό μας. Αυτό ενοχλεί καθώς αυτό το σύστημα βρίσκεται σε μεγάλα αδιέξοδα. Ο πόλεμός τους γίνεται όλο και πιο γενικευμένος.

Οι αντίπαλοί μας δεν πρόκειται ποτέ να συμβιβαστούν με το ότι το ΚΚΕ άντεξε σε όλες τις καμπές της ταξικής πάλης και αντέχει.

Όχι μόνο δεν τα δίπλωσε στη δίνη της αντεπανάστασης αλλά έβγαλε και συμπεράσματα για τις αιτίες και τους παράγοντες της ανατροπής των σοσιαλιστικών χωρών.

Αυτό που τους ενοχλεί, είναι η ωρίμανση της συλλογικής σκέψης του κόμματος, η επεξεργασία από το ΚΚΕ σύγχρονης στρατηγικής, προγράμματος.

Τα ίδια έκαναν πάντα, τα ίδια κάνουν και τώρα, εναλλάσσοντας το μαστίγιο με το καρότο.

Φίλες και Φίλοι,

Συντρόφισσες και Σύντροφοι

Το κόμμα μας βαδίζει προς τη συμπλήρωση των 100 χρόνων του και σ' αυτό τον αιώνα ζωής έχει μόνο αγώνες και θυσίες να καταθέσει στο πλάι ενός λαού που στο παρελθόν, αρκετές φορές, αποφάσισε ο ίδιος να σώσει τον εαυτό του και την πατρίδα του.

Ο λαός μας μπορεί αν το αποφασίσει να γυρίσει την πλάτη σε παλιούς και νέους «σωτήρες» που από το πρωί ως το βράδυ του πιπιλίζουν το μυαλό ότι θα τον σώσουν, ότι θα τον βγάλουν στο ξέφωτο, ότι θα του δώσουν πίσω τη χαμένη του αξιοπρέπεια και θα τον κάνουν αυτοδύναμο.

Ο λαός μας μπορεί, αν το αποφασίσει, να σώσει ο ίδιος τον εαυτό του.

Να πει όχι σε νέες συμφωνίες ντροπής με τους δανειστές που δένουν χειροπόδαρα τα λαό μας για πολλά πολλά χρόνια.

Να πει ναι στον αγώνα για την κατάργηση όλων των αντιλαϊκών εφαρμοστικών νόμων των προηγούμενων μνημονίων. Να διεκδικήσει αυξήσεις μισθών- συντάξεων- ΣΣΕ- ουσιαστική ανακούφιση ανέργων- αναπλήρωση των απωλειών από τα χρόνια της κρίσης. Κι όλα αυτά σε ρήξη με την ΕΕ, το κεφάλαιο, την εξουσία τους.

Μόνον έτσι μπορεί να βγει στο ξέφωτο της ικανοποίησης των σύγχρονων αναγκών του, να ζήσει με αξιοπρέπεια αυτός και τα παιδιά του. Να αποφασίσει να στηριχτεί στις αστείρευτες δυνάμεις του και πάρει αμπάριζα το σύστημα και τα κόμματα που το στηρίζουν.

Μπροστά είναι και θα είναι το ΚΚΕ - όπως με συνέπεια σταθερότητα όλα αυτά τα χρόνια - χωρίς να υπολογίζει κόπους και θυσίες, χωρίς να τα διπλώνει στις

δυσκολίες.

Αντέχει και συνεχίζει με ακόμα μεγαλύτερο πείσμα γιατί ξέρει πως ο λαός μας μπορεί να παλέψει και να νικήσει αν στρέψει τα βέλη του στον πραγματικό του αντίπαλο την τάξη που τον εκμεταλλεύεται, που τον ματώνει, που έχει την εξουσία και στα κόμματα που τη διαχειρίζονται.

Προχωράμε μπροστά, δυναμικά!

Δεν μας τρομάζουν θύελλες και ανηφορίες, δυσκολίες και προσωρινάπισωγυρίσματα.

Κρατάμε τους στίχους του Κώστα Βάρναλη που γράφτηκαν το Φθινόπωρο του 1944:

«Δόξα στην πρώτη σου ψυχή και νου, τον Άρη

Τον πρώτο καπετάνιο σου κι άξιον μπροστάρη,

Που, όντας επέσαν όλοι, υψώθη σπάθα πρώτη

ενάντια στον οχτρό κι ενάντια στον προδότη».

100 χρόνια ΚΚΕ: Με το λαό για το σοσιαλισμό! Σεμνή υπογραφή του λαού μας στις λεωφόρους του μέλλοντος.

Καλή δύναμη σε όλους και όλες».